

Arrest

nr. 78 880 van 6 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 24 februari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VAN BRIEL, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Mangalpur VDC (Village Development Committee) in Chitwan district en bezit u de Nepalese nationaliteit. U stamt uit een familie die het panchayat-systeem steunde, en dus koningsgezind was. Sinds 2065 (Nepalese kalender, stemt overeen met 2008-2009 volgens de Gregoriaanse kalender) bent u lid van de Rastriya Prajatantra Party-Nepal (RPP-N). U was actief als coördinator van de jongerenafdeling van de RPP-N in Mangalpur VDC. Geregeld kreeg u het aan de stok met aanhangers van de YCL (Young Communist League, de jongeren vleugel van de maoïstische partij). Zij verstoorden activiteiten van de RPP-N en wilden dat u uw activiteiten voor de partij zou stopzetten. U kreeg ook anonieme oproepen op uw telefoon met dezelfde boodschap. Op 13/5/2068 (30 augustus 2011) hield de RPP-N over heel het land acties tegen een nieuwe

verlenging van de termijn voor het opstellen van een nieuwe grondwet. U was die dag één van de drijvende krachten achter een fakkeltocht in Narayanghad, niet ver van Mangalpur. Vrijwel meteen werd de manifestatie verstoord door aanhangers van de YCL. Op agressieve wijze wilden zij de optocht verhinderen. Zij sloegen jullie met stokken. Er ontstond een gevecht tussen monarchisten en maoïsten. U stond vooraan en sloeg twee of drie aanhangers van de YCL met uw fakkel. U verwondde één iemand aan het hoofd, een ander aan de arm. Plots werd u zelf geslagen door een onbekend iemand van de YCL die een fakkel van een andere betoger afhandig had gemaakt. Uw jas en ook uw tas (met daarin uw mobiele telefoon en de citizenship cards van u en uw echtgenote) vatten vuur. U wierp beide van zich af. U merkte dat ondertussen de politie was aangekomen in een poging beide kampen uiteen te halen. Plots werd u omsingeld. Omdat het gevecht dreigde te escaleren, vreesde u voor uw leven. Op de een of andere manier – u weet zelf niet hoe – slaagde u erin om weg te rennen. U ging niet naar huis. U begaf zich naar de woning van uw oom Krishna Pur. Van daaruit nam u contact op met uw vader. Hij vertelde u dat zeven of acht leden van de YCL naar uw ouderlijke huis waren gekomen. Zij hadden de ruiten ingegooid en de deur geforceerd. Zij hadden de woning doorzocht en uw ouders bedreigd. Zij zouden niet rusten voor zij u en uw echtgenote zouden vinden. Diezelfde nacht nog reisde u naar Kathmandu. U vond een onderkomen bij uw schoonbroer. Uw echtgenote en uw dochter bevonden zich al in Kathmandu voor het bijwonen van het Teej-festival. Vanuit Kathmandu vernam u van uw vader dat de politie en enkele onbekende burgers u waren komen zoeken n.a.v. de incidenten tijdens de betoging. Als coördinator van de jongerenafdeling was u immers één van de leidende figuren in de manifestatie. Daarom achtte u het niet veilig om naar huis terug te keren. U vreesde dat de YCL u ook vroeg of laat in Kathmandu zou kunnen vinden en maatregelen tegen u zou kunnen treffen. Daarom verliet u Nepal op 7 oktober 2011. Samen met uw echtgenote reisde u naar Delhi, van waaruit jullie op 11 oktober 2011 het vliegtuig naar Parijs namen. Tijdens de reis maakte u gebruik van een vervalst Indiaas paspoort op naam van Raghubir Jha. U kwam op 12 oktober 2011 in België aan en diende hier dezelfde dag een asielaanvraag in. U bent niet in het bezit van enig identiteitsdocument of document ter staving van uw 1 asielrelaas.

B. Motivering

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers niet in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kan er slechts weinig geloof gehecht worden aan de door u beweerde reisroute. U verklaarde met een vervalst Indiaas paspoort van Delhi naar Parijs gereisd te zijn (CGVS, blz. 8-9). U bleek enkel op de hoogte van de naam maar diende de geboortedatum en geboorteplaats van de door u gebruikte valse identiteit schuldig te blijven. U stelde niet te weten of het paspoort al dan niet een visum bevatte. Evenmin kon u verdere gegevens verschaffen over het zogezegde doel van de reis (CGVS, blz. 8-9). Gelet op het grote risico dat u zou hebben genomen om door het luchthavenpersoneel in zowel India als Europa aan herhaaldelijke (identiteits)controles en ondervragingen onderworpen te worden met betrekking tot uw persoon en uw reisbedoeelingen, kan er van u verwacht worden dat u hieromtrent meer details kan verstrekken. Bovendien blijkt uit informatie in het bezit van het Commissariaat-generaal dat in de internationale luchthavens van Delhi en Parijs de identiteit van alle reizigers strikt en individueel wordt nagegaan. Verder moet worden vastgesteld dat u geen enkel stuk kon neerleggen ter staving van deze reisweg (vliegtuigtickets, boarding pass, bagagestickers). Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.

Voorts is het weinig geloofwaardig dat u hoegenaamd niet op de hoogte bleek over de afloop van de betoging op 13/5/2068 (30 augustus 2011). Zo bleef u in het ongewisse over mogelijke arrestaties, gewonden of doden tijdens de betoging. U beweerde niet op de hoogte te zijn van het lot van andere deelnemers aan de betoging (CGVS, blz. 12), hetgeen weinig aannemelijk is aangezien u één van de leiders van de betoging was en nog meer dan een maand in Kathmandu verbleef. In deze periode zou u enkel nog contact gehad hebben met uw vader. Hij vertelde u dat zowel de politie als de YCL u waren komen zoeken. In deze optiek is het des te merkwaardiger dat u niets kon zeggen over mogelijke arrestaties of over het lot van de personen die u tijdens de betoging verwond had (CGVS, blz. 12-13).

Daarenboven moet worden opgemerkt dat er volgens informatie in het bezit van het Commissariaat-generaal momenteel geen individuele vervolging bestaat in Nepal op welk niveau dan ook van (ex-)royalisten. Een enkele confrontatie tussen RPP-activisten en UCPN-M-kaderleden niet te nagesproken,

werden er bijvoorbeeld voor de eerste helft van 2011 geen geweldincidenten met royalisten teruggevonden. Algemene 'clashes' tussen activisten van uiteenlopende politieke partijen komen in Nepal overigens geregeld voor, maar dergelijke incidentele gebeurtenissen getuigen op zich niet van een gerichte vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Verder kan uit uw verklaringen opgemaakt worden dat uw politieke activiteiten het lokale niveau niet overstegen. U was immers de coördinator van de jongerenafdeling van de RPP-N in Mangalpur VDC (CGVS, blz. 6). U hebt niet aannemelijk gemaakt waarom u zich niet elders in Nepal zou kunnen vestigen om eventuele nieuwe problemen met lokale maoïsten uit de weg te gaan. Voor uw vertrek uit Nepal verbleef u nog ruim een maand bij uw schoonbroer in Kathmandu. Uw dochter verblijft momenteel nog steeds op hetzelfde adres (CGVS, blz. 3-4). Tijdens uw verblijf in Kathmandu ondervond u (behalve medische ongemakken) geen moeilijkheden. Uw bewering dat de YCL u overal zocht en ook in Kathmandu zou kunnen vinden (CGVS, blz. 12) is een loutere veronderstelling die niet op enig objectief gegeven gestoeld is. Deze hypothese strookt bovendien niet met de informatie waar hierboven reeds naar werd verwezen en waaruit blijkt dat er geen sprake meer is van gerichte vervolging van (ex-)royalisten in Nepal.

De informatie waarop deze beslissing is gebaseerd, is in kopie toegevoegd aan het administratieve dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. (...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De verzoekende partij voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Zij stelt dat zij de mening is toegedaan dat het geenszins van doorslaggevend belang kan zijn bij het beoordelen van een asielaanvraag of men al dan niet een gedetailleerd verslag kan geven over de gevolgde reisroute. Zij wijst op de gesofisticeerde manieren die mensensmokkelaars gebruiken en de vakkundigheid waarmee ze te werk gaan. Dit zou worden onderkend door de commissaris-generaal alsook het risico dat de kandidaat-vluchtelingen nemen tijdens hun reis en de afspraken die met de smokkelaars worden gemaakt.

De verzoekende partij was op het ogenblik van haar vertrek uit Nepal zelfs niet op de hoogte waar zij zouden worden naartoe gebracht. Zij hebben hier geen enkele beslissingsmogelijkheid in gehad stelt de verzoekende partij.

Zij wijst er verder op dat zij er in geslaagd is om hun rijbewijs via hun familie in Nepal naar België te laten sturen en zij brengt hiervan een kopie bij onder stuk 3 teneinde hun identiteit aan te tonen.

De verzoekende partij wijst erop dat zij sinds haar vertrek uit Nepal enkel maar contact heeft opgenomen met haar vader en dat zij dan hoofdzakelijk spreken over de actuele gezinssituatie en levenssituatie in België en in Nepal. De verzoekende partij stelt dat zij inderdaad niet heeft geïnformeerd naar de afloop van de betoging, enz... en aangezien dat haar vader al op leeftijd is zou hij hiervan ook niet op de hoogte zijn. Verder wijst zij erop dat zijn gezondheidssituatie niet goed is en hij de woning niet veel verlaat.

Verder benadrukt de verzoekende partij dat zij en haar echtgenote gevaar lopen in Nepal en verwijst naar het stuk 4 dat eveneens werd opgestuurd vanuit Nepal door familie. Gelet op het tijdsgebrek werd dit nog niet vertaald maar het zou wel aantonen dat verzoeker wel degelijk lid was van de RPP-N en er zich ernstige moeilijkheden voordoen in Nepal.

De verzoekende partij argumenteert verder dat het niet is omdat het niet uitgebreid in de media komt dat er geen sprake is van een gerichte vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. De verzoekende partij stelt nogmaals dat zij een vooraanstaand lid was van de RPP-N en zij gezocht werd.

De verzoekende partij vraagt dan ook om in hoofddorde de bestreden beslissing te hervormen en verzoeker als vluchteling in de zin van artikel 1, A van de Conventie van Genève te erkennen en in ondergeschikte orde de subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

De Raad voor vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal oordeelde dat de verzoekende partij er niet in geslaagd is om een vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Waar de verzoekende partij argumenteert dat het geenszins van doorslaggevend belang kan zijn of een kandidaat-vluchteling al dan niet een gedetailleerd verslag kan geven over de gevolgde reisroute benadrukt de Raad dat de asielinstanties van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over de door hem afgelegde reisroute. De geloofwaardigheid van een reisverhaal is tevens een element van de beoordeling van de asielaanvraag. De verzoekende partij gaat voorbij aan de bewijslast. De verklaring van de verzoekende partij dat zij zonder persoonlijke grenscontrole India en Frankrijk is kunnen passeren acht de Raad geenszins geloofwaardig daar dit in strijd is met de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt dat zowel in Delhi als in Parijs er strikte en persoonlijke identiteitscontroles worden uitgevoerd.

De vaststellingen aangaande de verklaring van de verzoekende partij omtrent de reisweg worden gesteund door de stukken van het administratief dossier en de verzoekende partij kan hiervoor geen aannemelijke verklaring geven en dit onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing blijft dan ook onverkort gehandhaafd.

De Raad meent dat van iemand die zijn land van herkomst heeft ontvlucht omwille van bepaalde problemen enige interesse/belangstelling mag worden verwacht in de evolutie van deze problemen. Uit het administratief dossier blijkt evenwel een manifest gebrek aan interesse van de verzoekende partij en dit wordt bovendien niet betwist daar zij zelf stelt dat zij contact heeft gehad met haar vader maar niet met hem praat over de evolutie van haar problemen waarvoor ze thans haar land van herkomst heeft verlaten. Deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van de beweerde vrees voor vervolging.

Wat betreft het rijbewijs van de verzoekende partij dat werd neergelegd stelt de Raad vast dat dit een kopie betreft en men deze makkelijk kan vervangen door knip en plakwerk en dus geen objectieve bewijswaarde heeft.

Het andere stuk 4 dat de verzoekende partij heeft neergelegd wordt bij gebrek aan een eensluidende verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging niet in overweging genomen in toepassing van artikel 8 van het Koninklijk Besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat om bewijskracht aan een document te kunnen ontleen dit dient ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* niet het geval is (RvS, beschikking nr. 7257, 14 juli 2011).

De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoekster aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes april tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS